

РЕШЕНИЕ

№ 131

гр. Ямбол, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Галина Ив. Вълчанова Люцканова
Мартина Ив. Кирова

при участието на секретаря П.Г.У.

като разгледа докладваното от Галина Ив. Вълчанова Люцканова Въззивно гражданско дело № 20222300500202 по описа за 2022 година

Производството пред ЯОС е образувано по въззивна жалба на ЗП Н.П.Ч. с.* чрез адв.Ц., АК-Ямбол против решение № 137/1.04.2022 г., постановено по гр.д.№ 2400/2022 г. по описа на РС Ямбол, с което съдът:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ЗП Н.П.Ч., ЕГН *****, че дължи на «ТРОЯ ГРУП 2019»ЕООД - гр. Сливен, ЕИК 205483971 сумите, за които е била издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 1278/2021 г. по описа на ЯРС, а именно: 3750 лв. - главница, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 29.04.2021 г. до окончателното изплащане и го осъжда да заплати на дружеството разноски в заповедното производство в размер на 435 лв. и разноски за установителното производство в размер на 75 лв.

Иска се отмяна на този акт и отхвърляне на предявения против въззивника иск като неоснователен и недоказан, както и присъждане на направените пред районния и въззивния съд разноски.

Счита се, че решението на ЯРС е неправилно и необосновано, постановено в противоречие на материалния и процесуалния закон и събрания по делото доказателствен материал. Неправилно първоинстанционният съд е приел, че е налице надлежно разваляне на договора от ищцовата страна, тъй като не е ясно как точно е заявено развалянето на договора от страна на ищеца. Липсват доказателства, а и твърдения това да е станало с нарочна покана преди завеждане на иска. От друга страна липсват и такива заявления в ИМ

и допълнението към нея. Неясно е също така как първоинстанционният съд приема „че изпълнението е станало безполезно за него предвид изминалия изключително дълъг период от сключването на договора". Неправилно е прието и че не е доказана уговорка между страните за авансово, предварително плащане на пълната цена на стоката, като предпоставка за доставянето ѝ. Така неправилно възприетата от районния съд фактическа обстановка е довела до съставяне на погрешни правни изводи за уважаване на иска, като същият следва всъщност да бъде отхвърлен.

В законоустановения срок ищецът по делото „ТРОЯ ГРУП 2019“ ЕООД гр. Сливен сега въззиваема страна не е депозирал отговор на въззивната жалба.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Въззиваемата страна също редовно призована, явява се нейния пълномощник и желае жалбата да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде потвърдено като правилно и обосновано.

След преценка на събраните по делото доказателства, въззивният съд приема за установено следното:

Въззивната жалба е допустима, подадена в предвидения в чл.259 ал.1 от ГПК преклузивен срок и отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК. Въззивникът е легитимиран и има правен интерес от обжалването. Преценена по същество съдът намира въззивната жалба за неоснователна.

В съответствие с правомощията си при проверка на валидността и допустимостта на атакуваното решение, въззивният съд прецени, че последното е валидно и допустимо. При преценка по същество – атакуваното решение прецени за правилно.

Съгласно процесуалната възможност установена с разпоредбата на чл.272 ГПК във вр. с чл.235 от ГПК, въззивният съд изцяло препраща към мотивите на първоинстанционния съд, като по този начин ги прави свои мотиви, без да е нужно да ги преповтаря. В отговор на доводите на въззивника, наведени във въззивната жалба, въззивният съд намира за необходимо да изложи следното:

Пред ЯРС е предявен иск от „ТРОЯ ГРУП 2019“ ЕООД гр. Сливен с правно основание чл.422 от ГПК във връзка с чл.55 ал.1 предл.3 от ЗЗД за установяване по отношение на ЗП Н.П.Ч. с.*, че дължи на дружеството сумата 3 750 лв. – на отпаднало основание, тъй като представлява част от аванс като след плащането му от ищеца, ответникът не е доставил стоката. Безспорно е, че страните са сключили неформална сделка за доставка на хранителни стоки, за която свидетелства издадената от ЗП Ч. проформа фактура № 1/31.01.2020 г., както и че по същата „ТРОЯ ГРУП 2019“ ЕООД е заплатило авансово отразено върху този документ „нареден частичен превод в размер на 7500 лв. на 5.02.2020 г.". В проформа фактурата е записано, че авансовото плащане следва да е 100 % по банков път. Не са представени доказателства за изпълнение на договора от страна на ЗП във връзка с направеното авансово плащане.

Въззивният съд намира за правилни изводите на първоинстанционния съд за това, че сключената между страните сделка следва да се приеме за развалена като за отправено от дружеството заявление за разваляне на договора следва да се счита настоящата искова молба, препис от която е получен от ответника. За наличието на договор между страните е налице единствено проформа фактура № 1/31.01.2020 г., като страните не са сключвали надлежен писмен договор, в който да бъдат въведени специални условия за прекратяването му. Поради това е достатъчно за разваляне на договора да се приеме направеното в тази връзка волеизявление от купувача чрез исквата молба, което волеизявление е достигнало до продавача-ответник. В този смисъл е без значение момента, в който е отправено искането за разваляне на договора – преди или след завеждане на иска, за да се приеме, че същият е развален. Изпълнението на договора действително е станало безполезно именно поради изминалия дълъг период от издаване на проформа фактурата на 31.01.2020 г. или авансовото плащане на 5.02.2020 г. до момента на завеждане на иска – 30.07.2021 г. Липсват доказателства за постигнати допълнителни съглашения за отлагане на изпълнението и други подобни, поради което изминалата година и половина без извършване дори на частична доставка на стоките следва да се приеме за безполезно изпълнение.

Именно поради разваляне на договора, страната получила нещо, го е получила на отпаднало основание и е длъжна да го върне. Това в случая е страната – продавач по договора ЗП Н.Ч. като няма спор за това, че е получил авансово сумата 7000 лв. от купувача на стоките - „ТРОЯ ГРУП 2019“ ЕООД. Неоснователни са възраженията на въззивника за това, че не е изпълнил задължението си да достави стоките поради неплащане на 100 % авансово тяхната цена от страна на купувача. Издадената проформа фактура не може да бъде приета като документ, удостоверяващ по смисъла на чл.334 от ТЗ уговорка за предварително плащане на цената в писмена форма, едва след което платеното да се счита за задатък със следващите от това последици. Проформа фактурата не е подписана от страните, за да има качеството на съглашение помежду им за предварително плащане по търговска сделка съобразно чл.334 от ТЗ.

Съгласно разпоредбата на чл.55 ал.1 предл.3 от ЗЗД който е получил нещо с оглед на отпаднало основание, е длъжен да го върне. Страните не спорят, че дружеството е заплатило авансово сумата 7 500 лв. и при констатираното разваляне на договора, въззивникът, получил сумата е длъжен да я върне, тъй като не установи да са налице основания, за да задържи същата. Що се отнася до размера, искът е основателен изцяло. Претендира се връщане на половината от заплатения аванс, поради което е без значение дали другата половина е върната или не от купувача /каквито са твърденията му, че не връщал 3750 лв./, а е единствено основание дружеството да иска връщането и на тази сума.

Като е достигнал до същите правни изводи, първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба – оставена без уважение.

На основание изложеното, ЯОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 137/1.04.2022 г., постановено по гр.д.№ 2400/2022 г. по описа на РС Ямбол.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____